

tantos

Maig 2012

PROGRAMA PER AL SOSTENIMENT ECONÒMIC DE L'ESGLÉSIA

www.portantos.

Càritas, primera línia d'acció social davant la crisi

Ángel Arriví Diéguez

L'acció de Càritas, que és l'Església mateixa, i que encarna el servei organitzat de la caritat de la comunitat cristiana, és atemporal. És a dir, no desenvolupa la seva opció preferencial i evangèlica pels últims i no atesos a l'atzar de les conjuntures econòmiques, sinó que ofereix el seu servei constant i sol·lícit allí on la pobresa es manifesta amb més severitat.

Càritas, però, està sempre atenta als signes de la realitat social per a poder orientar la seva activitat envers les necessitats més urgents que plantegen en cada moment les persones més vulnerables. De mala manera podria Càritas complir la seva missió si no comptés amb aquest dinamisme indispensable per adequar les seves respostes a les peticions dels qui demanen ajuda.

(Continua a la p. 7)

200.000 declaracions més a favor de l'Església

L'Església contribueix a crear una societat millor

Redacció

En l'última declaració de la Renda, de 2011, corresponent a l'IRPF de 2010, el nombre de declaracions amb assignació a favor de l'Església catòlica s'ha incrementat en 194.685. El nombre total de declaracions a favor de l'Església s'ha elevat a 7.454.823. En els últims cinc anys s'ha produït un augment de gairebé un milió de declaracions (exactament 971.643). Si tenim en compte que el 23,8% de les declaracions que

es van presentar van ser conjuntes, podem estimar que en la passada primavera més de 9,2 milions de contribuents van assignar a favor de l'Església catòlica.

El percentatge puja gairebé 1 punt (0,96%) i se situa en el 35,71%

Com ja va passar l'any passat, l'impacte de la crisi s'ha notat, a nivell general, no sols en la

(Continua a la p. 3)

Es poden marcar les «X» de l'Església i de fins socials

Miguel de Santiago

Deixant a part –no perquè no tingui importància– la dada que gairebé un terç dels contribuents no marquen cap de les caselles de l'assignació tributària, sigui a favor de l'Església catòlica, sigui a altres fins socials, encara avui són molts els contribuents que desconeixen

(Continua a la p. 5)

SUMARI

Professionalitat i transparència en els comptes de l'Església

P. 4

La força que canvia el món

P. 8

La labor de l'Església en el segle XXI

P. 12

Editorial

Marcar la «X» en la Declaració de la Renda

Un signe dels temps

Redacció

La pujada en el percentatge total de declaracions a favor de l'Església catòlica en 1,4 punts que s'ha experimentat en aquest exercici, ha estat la més gran en els últims 20 anys. Malgrat haver-se registrat un descens de contribuents a Espanya, el nombre de declaracions amb assignació a favor de l'Església s'ha incrementat en prop de 200.000.

En publicar aquestes xifres, només pot sorgir de nosaltres un agraïment sincer. Gràcies de cor a tots aquells que han assignat per primera vegada i gràcies a tots aquells que han tornat a marcar la casella de l'Església! Es tracta, un cop més, d'una mostra de generositat, que s'agraeix de manera singular en aquests temps de crisi, en el qual l'ajuda s'ha convertit en indispensable per a tants que necessiten tant.

La conjuntura social i econòmica per la qual estem travessant té el seu reflex també en l'IRPF. Encara que el fet que les declaracions a favor de l'Església continuïn creixent sigui una notícia magnífica, cal no oblidar que la quantitat total recaptada ha disminuït. L'impacte de la crisi no sols s'ha notat en la disminució del nombre de declaracions presentades, sinó també en la quota íntegra total declarada. És a dir, que caldrà continuar atenent les mateixes necessitats, o fins i tot més, amb menys diners.

És cert, però, que, amb pocs diners, l'Església continua fent molt. Aquest temps de crisi, amb el seu drama innegable, està servint també perquè molts s'acostin per primera vegada a l'Església o retornin a la Casa d'on havien sortit. Hem de ser capaços de convertir la dificultat en repte i oportunitat.

Tots els qui marquem la «X» ens sentim part activa de la missió d'Església, sabem valorar el que significa en les nostres vides i, per això, comprenem bé el que pot suposar per als milions de persones als quals arriba la seva ajuda. L'evangelí de l'esperança, lliurat a l'Església i assimilat per ella, exigeix que s'anuncii i testimonii cada dia. I perquè l'anunci sigui possible es necessiten, també, gestos concrets de col·laboració.

En aquest sentit, marcar la «X» en la Declaració de la Renda és un signe de compromís i una manera eficaç de col·laborar amb l'Església, un signe de llibertat i responsabilitat; en definitiva, tot un signe dels temps que, amb la seva complexitat i riquesa, ens estan cridant a exercir la nostra llibertat i a implicar-nos també d'aquesta manera, perquè són molts els mitjans que tenim al nostre abast per aconseguir portar el missatge evangèlic a l'home contemporani. I, per curiós que sembli, marcar la «X» a favor de l'Església i així ajudar a sostenir-la és un d'aquests mitjans: un signe senzill que, com reconeixen cada cop més persones, no costa res i, això no obstant, rendeix molt. ●

Coordinació

Juan José Beltrán
Miguel Ángel Jiménez

Maquetació

ARTS&PRESS

Fotografia

Arxius propis
Yabel
Javi CECI

Edició

Secretariat per al sosteniment
econòmic de l'Església

Conferència Episcopal

Espanyola

Añastro, 1 28033 Madrid

Tel.: 91 343 96 23

Dipòsit legal

M-16005-2008

Col·laboren en aquest número

Emm. i Rvdm. Sr.
D. Antonio Mª Rouco Varela
Antonio Pelayo
Jesús de las Heras
Miguel de Santiago
José Ignacio Rivarés
Angel Arriví
Cristina Pérez

(Ve de la portada)

L'Església contribueix a crear una societat millor

disminució del nombre total de declaracions presentades, sinó també en la suma global de la quota íntegra, que ha experimentat un descens molt significatiu. També la quantitat global corresponent a l'Església ha estat menor que l'any anterior: 248,3 milions d'euros, en comptes dels 249,4 de l'exercici passat (és a dir 1.162.820 euros menys). Si la disminució no ha estat encara més gran és gràcies a l'increment del nombre de declaracions, que ha compensat una mica el descens general de les magnituds esmentades.

Elements per a la interpretació

Per a una correcta interpretació del significat d'aquestes dades cal recordar que, des de l'1 de gener de 2007, l'increment del coeficient al 0,7% va anar acompanyat de l'eliminació de l'exempció de l'IVA, la qual cosa significava fins aquesta data per a les institucions de l'Església un estalvi aproximat de 30 milions d'euros. Per altra part, cal valorar també el fet que, amb el nou sistema, l'Estat no garanteix ja cap mínim per al sosteniment bàsic de l'Església. Ha deixat d'existir l'anomenat «complement pressupostari», de manera que l'Església, per al seu sosteniment, només rep el que resulta de l'assignació voluntària dels contribuents i res dels Pressupostos Generals de l'Estat.

Valoración de les dades

La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) considera que, malgrat el context general de crisi econòmica, els resultats d'aquest exercici són positius i permetran mantenir el finançament de les activitats bàsiques de l'Església en nivells d'eficàcia i austeritat semblants als que han vingut sent habituals fins ara. La decisió personal dels contribuents a l'hora de marcar la casella continuarà sent fonamental. Poden fer-ho bé només per a l'Església catòlica o bé conjuntament per a l'Església catòlica i per als anomenats «Altres fins socials». Cap de les dues opcions no significa que el contribuent hagi de pagar més ni que li hagin de tornar menys.

L'augment important en el nombre de persones que any rere any decideixen assignar a favor de l'Església mostra que la percepció real que la societat té de l'Església és

positiva. La CEE agraeix la col·laboració a tots els contribuents que han marcat la casella de l'Església catòlica en la seva Declaració de la Renda, en especial als molts que ho han fet per primera vegada aquest any, i recorda que les altres formes de col·laboració al finançament de l'Església, com són per exemple les col·lectes o les subscripcions, continuen sent absolutament indispensables.

La CEE té la intenció de continuar treballant per informar sobre la tasca de l'Església i per animar que, com està passant, continuïn sent cada vegada més els qui marquin la X en la seva Declaració a favor de l'Església. Marcar la casella no costa res i, això no obstant, rendeix molt.

La tasca religiosa i espiritual de l'Església, ja per ella mateixa de gran significat social, comporta a més altres funcions socials: l'ensenyament; l'atenció integral als nens, els ancians, els discapacitats; l'acollida dels immigrants; l'ajuda personal i immediata als qui la crisi econòmica està posant en dificultats; els missioners als llocs més pobres de la Terra... Tot això sorgeix de les vides entregades i de la generositat suscitada en els qui han trobat la seva esperança en la missió de l'Església. Amb pocs diners, i gràcies a la generositat de milions de persones arreu del món, l'Església continua fent molt per tants que encara necessiten tant. ●

Pressupost de l'Església: 25% procedent de la «X» i 75% de donacions i col·lectes

Ningú no discuteix que l'Església catòlica funciona amb uns pressupostos molt austers en el compliment de la seva missió en el món. Una quarta part del seu finançament prové de les aportacions assignades lliurement pels ciutadans —el 0,7% dels seus impostos— a través de la «X» marcada en la Declaració de la Renda. Aquestes assignacions no sols les fan els catòlics, sinó també moltes persones que simpatitzen amb la labor que porta a terme l'Església catòlica. Ara bé, aquests simpatitzants no van més enllà de marcar la «X» en la casella de la Declaració de la Renda i no acostumen a contribuir amb donatius. El 75% restant del pressupost procedeix de les aportacions directes dels fidels, mitjançant quotes periòdiques, donacions, herències, llegats o contribucions en col·lectes; en aquest apartat cal apuntar que no arriben al 5% els ingressos per rendiments del patrimoni. L'Església catòlica compta també amb ajudes d'organismes públics per a programes d'atenció social oferts per institucions de l'Església o programes culturals, com ara la rehabilitació del patrimoni. ●

M. de S.

Els comptes de l'Església

Professionalitat i transparència en els comptes de l'Església

En els últims anys, una de les línies d'actuació de l'Església catòlica, a través de les seves diòcesis i institucions, és intensificar el treball i el compromís en la professionalització i transparència de la seva gestió econòmica.

Jesús de las Heras

No és que abans les coses es fessin malament. Senzillament es feien com es podia, com demanaven els temps i com ho permetia el quefer multiocupat i el saber més de lletres que de números de les persones –la immensa majoria clergues– encarregades de la tan ingrata com necessària tasca de l'administració. Eren administradors fidels dels diners de l'Església, ben acostumats, això sí, al noble ofici d'estalviar, al de l'austeri-

tat viscuda en primera persona i al de la multiplicació dels pans i dels peixos... I dic això de la multiplicació dels pans i dels peixos perquè no deixa de ser un art singular –ho veurem també després– com de tan poc en surt tant.

Les raons dels comptes clars

Des de fa un quart de segle, quan el finançament de l'Església va trobar en la fórmula de l'assignació tributària una de les seves fonts i això

comportava –i continua comportant– com-parèixer anualment davant l'opinió pública i davant els contribuents, es va emprendre el camí d'una major professionalització en la gestió econòmica. I de fet, des de fa anys, totes les diòcesis funcionen a través de dinàmiques rigoroses i homologades de pressupostos i balanços. A més, la legislació eclesiàstica en vigor afina molt respecte d'això exigint que aquests pressupostos i balanços siguin aprovats no sols pel bisbe i el seu consell de govern, sinó que, després de ser conegut i valorat per altres dos organismes consultius (consell presbiteral i col·legi de consultors), necessàriament ha de passar, amb vot deliberatiu en aquest cas, pel filtre del consell diocesà d'affers econòmics.

Les raons d'aquesta praxi resulten òbvies. Per un costat, així es garanteix millor tant el compliment fidel de la voluntat dels donants com el de la resposta a les necessitats autèntiques. I per altra banda, l'Església, sempre portadora de l'evangeli de l'honradesa, de l'honestetat i de la caritat, predica amb l'exemple i pot presentar-se amb humilitat i amb veritat davant una societat que tant demana –almenys en la teoria i exigint més als altres que a ella mateixa...– la transparència.

Els pans i els peixos

Aquesta transparència en la gestió econòmica de l'Església es pot comprovar cada any quan de les diòcesis reten comptes, publicats en els corresponents Butlletins Oficials, a més amb rang de decret episcopal, i en la publicació *La Nostra Església*, en el número de tardor editat pel Secretariat de la CEE per al Sosteniment de l'Església.

Com que els exemples parlen més que mil paraules, heus aquí aquesta rendició de comptes, aquests comptes clars de tres diòcesis espanyoles, escollides a l'atzar. Una representa una diòcesi petita, en aquest cas Segòvia. Amb una altra ens endinsarem a Andalusia per a trobar a Huelva el model d'una diòcesi mitjana. Finalment, recalarem a Saragossa per a comprovar un exemple de diòcesi gran.

Segòvia, al cor ben bonic i genuí de Castella i Lleó, compta amb una població de 164.268 habitants. Hi ha 299 parròquies i 190 sacerdots. El 2010, la diòcesi de Segòvia va comptar amb 2.629.598,56 euros d'ingressos i les despeses van superar els 2.814.926,86 euros. Això sí, malgrat el dèficit acabat d'indicar, Càritas diocesana de

Segòvia va invertir a favor dels necessitats gairebé tres milions (2.691.179,32 euros). Això és, la diòcesi de Segòvia va aportar als pobres més que no pas ella mateixa havia rebut. Sense comptar, a més, que els fidels catòlics segovians van destinar 105.002,20 euros més a les missions, a través de les Obres Missionals Pontifícies, i 236.975,29 euros a Mans Unides i els seus projectes de desenvolupament i de justícia al Tercer Món. És o no, això, una nova multiplicació dels pans i dels peixos?

Huelva, al costat de l'Atlàntic, té una població de 518.081 habitants. Hi ha 170 parròquies i 124 sacerdots. El 2010, la diòcesi va tancar l'exercici econòmic amb vuit mil euros de superàvit (5.453.995,20 euros d'ingressos i 5.441.341,40 euros de despeses). I quant va aportar la diòcesi per a un món millor, per a una Església, en suma, més de l'evangeli? Vegem els tres mateixos indicadors d'abans: 130.512,58 euros per a les Missions; 421.688,19 euros per a Mans Unides; i la inversió de Càritas d'1.658.407,77 euros.

Per la seva part, l'arxidiòcesi de Saragossa, amb 924.824 habitants, 275 parròquies i 419 sacerdots, va tenir un superàvit de seixanta mil euros (21.360.383,16 euros d'ingressos i 20.743.691,99 euros de despeses). I, cal preguntar-se, quina empresa amb 419 treballadors té un pressupost de vint milions d'euros? I quina empresa, després d'haver pagat nòmines, seguretats socials, obres, manteniments, edificis, centres d'estudis, etcètera, etcètera, aconsegueix que a més el seu «públic» –en aquest cas, fidels catòlics– aportin 470.984,88 euros per a les Obres Missionals Pontifícies; 1.802.237,75 euros per a Mans Unides; i 4.934.282,32 euros per a Càritas?

Però a més molt més enllà que estigui de moda presentar els comptes, que la transparència en la gestió econòmica tingui bona premsa i tantes altres coses més, tot això per a l'Església no és sinó un deure: el deure de donar de franc el que es rep de la mateixa manera –encara que sigui a costa de la suor del propi front– i de, com aquells servents de l'evangeli, no fer altra cosa més que el que ha de fer. ●

(Ve de la portada)

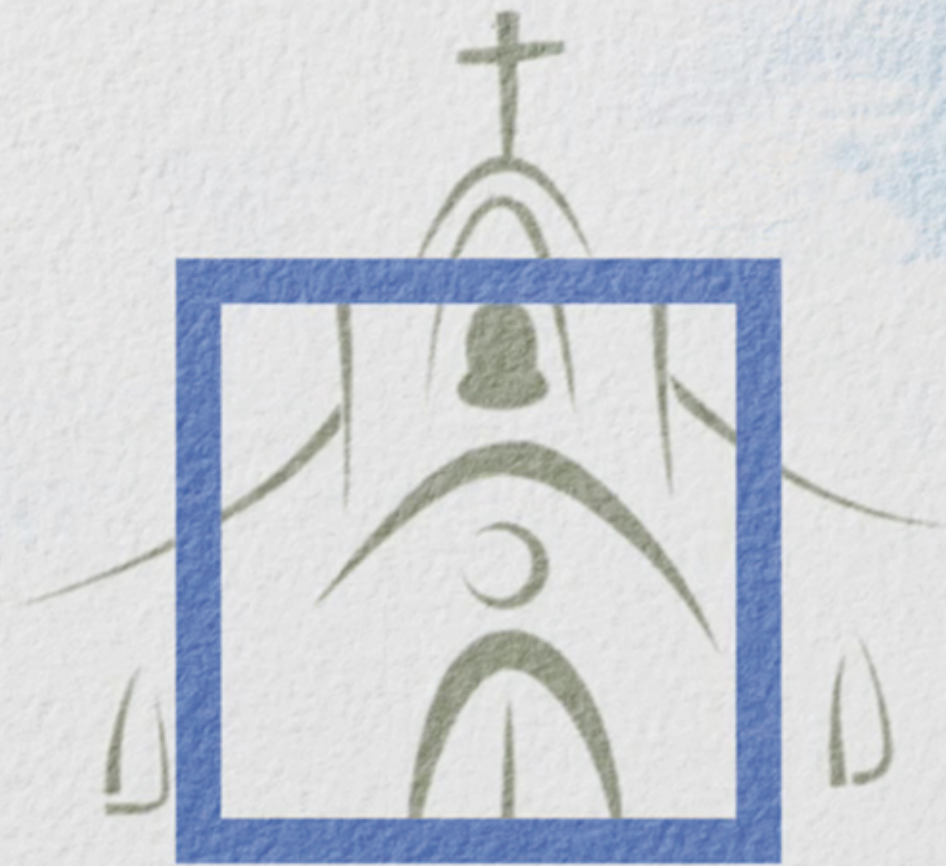
Es poden marcar les «X» de l'Església i de fins socials

que, des de l'any 2007, en fer la seva Declaració de la Renda, no sols poden marcar la «X» assignant el 0,7 dels seus impostos al sosteniment de l'Església catòlica, sinó que també poden fer-ho a la casella destinada a altres fins socials. O sigui, hi ha la possibilitat de posar la «X» en ambdues caselles, perquè no són incompatibles entre elles; la qual cosa suposa que el ciutadà adquireix el doble compromís, sense cap cost econòmic afegit, de contribuir a favor de l'Església i, al mateix temps, col·laborar amb aquells programes que estan orientats a redimir la pobresa i altres situacions precàries per les quals passen moltes persones.

Convé no oblidar que l'Església catòlica també du a terme actuacions amb fins socials. Són pioneres en aquest camp organitzacions com Càritas i Mans Unides, amb una llarga trajectòria d'assistència als necessitats, sense distinció d'ideologia, raça o religió. Aquestes organitzacions són modèliques tant en la seva estructura com en la consecució de fruits més importants amb la menor despesa possible. I, per això, mereixen participar en el repartiment dels ingressos que rep l'Estat per mitjà de l'assignació del 0,7% de la casella corresponent a «fins socials».

L'Església catòlica desenvolupa multitud de tasques en benefici de les persones i de tota la societat: tant en els camps de la litúrgia o de la pastoral com en el terreny de l'educació i de la cultura, sigui en tasques assistencials com caritatives. ●

Marca la casella de l'Església en la Declaració de la Renda

Ajudes l'Església. Hi guanyem tots

www.portantos.es

Acció directa

(Ve de portada)

Càritas, primera línia d'acció social davant la crisi

Aquests trets de la seva identitat són els que expliquen que ja des dels primers moments en què van començar a detectar-se els primers efectes socials de la crisi, Càritas ja hi estigués treballant, obrint la seva activitat a les noves necessitats del nombre creixent de persones que acudien als seus centres d'acollida i atenció primària per a resoldre situacions de màxima precarietat.

Al llarg dels últims anys, i ara mateix, Càritas ha estat en la primera línia de resposta als devastadors efectes que la destrucció d'ocupació està generant en els sectors socials més exposats a la crisi. Una prova d'aquesta capacitat per organitzar una resposta eficaç davant la nova situació es troba en la manera com els més de 60.000 voluntaris i 4.500 treballadors assalariats de Càritas han estat capaços de redoblar els seus esforços i el seu temps per passar d'atendre el 2007 al voltant de 370.000 peticions d'ajuda urgent de primera necessitat a més de 950.000 el 2010.

En una mena de miracle quotidià dels pans i els peixos, l'acció de Càritas ha hagut de multiplicar-se davant aquesta conjuntura de dificultat social. Gràcies a l'esforç gairebé heroic de voluntaris i treballadors, està aconseguint canalitzar un augment imparable de noves situacions de necessitat màxima, sense abandonar l'àmplia activitat de promoció i inserció en altres àmbits de l'exclusió social, com són, entre d'altres, l'atenció als ancians, persones sense llar, malalts de sida, reclusos i exreclusos, víctimes de toxicomanies i desocupats, així com immigrants, dones, joves i nens en condicions de precarietat extrema.

De manera anònima i callada, els homes i dones de Càritas estan assumint una tasca impagable de «contenció» social davant una situació de precarietat creixent que afecta milions de ciutadans a Espanya, però també centenars de milions de persones a nombroses regions del món on la dignitat humana està en situació de

màxim risc a causa de la violència, el subdesenvolupament o els desastres naturals. Com l'Església mateixa, Càritas fa una missió universal, que es manifesta allí on la pobresa colpeix amb més intensitat, i que estén els seus braços cap a qualsevol ésser humà en dificultats, amb independència del seu origen, credo o condició.

Les accions de Càritas al nostre país –una Confederació integrada a Espanya per 68 Càritas diocesanes i més de 6.000 Càritas parroquials– parlen, sobretot, de les oportunitats i esperances que s'han pogut aportar per a gairebé 6,5 milions de persones acompanyades durant l'últim any, de les quals, 1.632.499 són destinataris als quals s'ha ajudat dins Espanya i 4.860.000 en accions de lluita contra la pobresa en més de 80 països de tot el món.

De manera anònima
i callada, els homes i
dones de Càritas estan
assumint una impagable
feina de «contenció»
social davant una
situació de precarietat
creixent que afecta
milions de ciutadans a
Espanya

Aquest compromís és possible gràcies a la col·laboració econòmica dels milions de ciutadans que decideixen canalitzar a través de Càritas la seva solidaritat fraterna amb les víctimes de la crisi i la pobresa. Aquest suport valuós, lluny de retreure's en aquest context de dificultats econòmiques per a moltes famílies, està augmentant. Segons les dades de la seva última memòria anual, Càritas Espanyola va invertir en els seus diferents projectes socials un total de 247,5 milions d'euros, la qual cosa suposa un increment del 7,5% en relació amb l'any anterior. D'aquest pressupost, les dues terceres parts procedeixen de donants privats, i un altre terç de subvencions públiques i fons de l'assignació tributària.

Sobren les raons, com es veu, per a sumar-se a les oportunitats que se'ns obren d'expressar el nostre compromís actiu amb les necessitats dels qui menys tenen a través de les dues opcions de col·laboració que ens ofereix la nostra Declaració anual de la Renda: Església catòlica i «fins socials». ●

La força que canvia el món

Cardenal Antonio María Rouco Varela
Arquebisbe de Madrid

En aquest temps de tribulació, en què la crisi que patim ens està posant a tots a prova, continua sent imprescindible viure la caritat cristiana de manera generosa: *el que feu amb els més pobres, ho feu amb Crist*. Les dificultats poden ser una ocasió privilegiada per a viure la comunió de béns que identifica l'Església des dels seus orígens. En aquest sentit, col·laborar amb l'Església no és una qüestió accidental, pertany a la mateixa essència de la vocació cristiana, que és, per naturalesa, vocació eclesial i apostòlica.

Dèiem el passat mes de novembre, quan celebràvem la Jornada de Germanor - Dia de l'Església Diocesana, sota el lema «*L'Església amb tu, amb tots*», que l'Església està sempre a favor de l'home i que és companya de camí de l'home necessitat de Déu i del suport dels seus germans. Els problemes de l'home individual –ja siguin d'ordre espiritual o material– afecten l'Església perquè el considera un membre del seu cos, segons l'ensenyament de sant Pau sobre l'Església, cos de Crist. Qualsevol que s'hagi acostat a una comunitat cristiana, o hagi compartit en ella el do de la fe, sap bé que per a l'Església els homes no són números, sinó persones concretes que són tractades en particular atenent

els seus problemes i situacions vitals. Aquest tracte individual és, al mateix temps, col·lectiu: vetllar per les necessitats de cadascú suposa organitzar la vida de l'Església amb institucions que promoguin la vida de cada persona: parròquies, col·legis, universitats, seminaris, organitzacions caritatives. Totes aquestes realitats es dirigeixen certament al bé comú que és el conjunt del bé individual.

Ara, en arribar el moment de fer la Declaració de la Renda, se'ns presenta també una ocasió per posar al servei d'aquest bé comú el gest senzill de marcar la casella de l'Església catòlica. Quan es té sentit d'Església i es viu l'Església com una comunió de fe i d'amor, desperta de manera espontània la necessitat d'ajudar i de compartir els nostres béns amb els altres per a fer possible el bé de tots. Un testimoni personal vertader il·lumina i estimula els altres a imitar l'exemple i a exercir la caritat. La caritat, com ho ha assenyalat el Papa, és el do més gran que ha donat Déu als homes, és la seva promesa i la nostra esperança; és l'ànima de la santedat i per això, en gran manera, és també la força que canvia el món.

Gràcies a Déu, cada any són més les persones que assignen a favor de l'Església en la Declaració de la Renda, fent possible amb aquest gest que no cessi l'ajuda a tants que encara continuen necessitant tant. Després de diferents anys d'increments successius, la

xifra ascendeix en l'actualitat a més de 9,2 milions de declarants que assignen a favor de l'Església. Col·laborar amb l'Església, també d'aquesta manera, és fer possible que tots els homes puguin participar un dia de totes les gràcies que Crist ens ha donat en la seva Redempció. Una consciència clara de pertànyer a l'Església porta amb ella participar activament en el sosteniment dels sacerdots i de totes les activitats que permeten a l'home d'avui entrar en contacte amb la Vida que Crist ha generat en unir-se als homes gràcies al seu Cos, que és l'Església.

Algunes veus minoritàries intenten crear confusió en aquest aspecte i parlen, sense fonament, de privilegis de l'Església i del destí dels diners que es recapten. En primer lloc, no és l'Estat qui sosté l'Església, són els contribuents, persones creients o no, que aprecien la naturalesa i la missió de l'Església, els qui lliurement i voluntàriament les duen a terme. Amb la màxima transparència, l'Església a Espanya ofereix cada any una memòria justificativa de les seves activitats, on s'inclou la recaptació i la destinació dels diners que s'han obtingut per la via de l'assignació en l'IRPF. Per altra banda, l'Església no amaga que la seva raó principal de ser és l'anunci de l'evangeli de Jesucrist a tots els homes. No ens avergonyim de l'evangeli. Res necessiten els homes tant com Déu. Ajudar els homes significa obrir-los els camins i horitzons de la nova evangelització, possibilitar-los que també siguin el seu enteniment i la seva voluntat els que s'obrin i no visquin com si Déu no existís; ajudar-los no sols es tradueix en la tasca imprescindible de donar de menjar als famolencs, és també pregar per ells, sadollar-los la fam de Déu, i acompanyar-los en els patiments quotidians, sent generosos i donant-los no sols el que ens sobra, sinó sobretot allò que tenim per viure, per conviure.

L'Església anuncia, celebra i serveix, en particular, als qui més ho necessiten, i convé recordar en aquest punt que els milers i milers de voluntaris entregats en el servei al proïsme no neixen per generació espontània, ni estan al marge del si mateix de l'Església. En ella pregunten, en ella celebren, en ella conformen una comunitat d'amor. «L'amor (*caritas*)» –escriu Benet XVI a *Deus caritas est*– sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa. No hi ha ordre estatal, per just que sigui, que faci superflu el servei de l'amor. Qui intenta desentendre's de l'amor es disposa a desentendre's de l'home en tant que home. Sempre hi haurà sofriment que necessiti consol i ajuda. Sempre hi haurà soledat. Sempre es donaran també situacions de necessitat material en què és indispensable una ajuda que mostri un amor concret al proïsme.»

Aquesta és l'ajuda que agraïm i que continuem necessitant. L'Església viu i desenvolupa la seva missió en llocs múltiples i diversos, i ho fa gràcies a la col·laboració material dels qui, formant part d'ella o no, aprecien el que l'Església és i el que l'Església fa. En ella són molts els que viuen la seva fe, sostenen l'esperança i exerciten la caritat dia a dia.

A tots els qui col·laboren en aquesta tasca ingent, també en posar la «X» en la seva Declaració de la Renda, és el moment de donar-los les gràcies de cor i animar-los que ho continuïn fent. No costa res i, això no obstant, rendeix molt, com es pot conèixer per les obres que, en efecte, són amors, reflexos de l'Amor més gran, de l'Amor de Déu. ●

L'Església a Lorca, llum i esperança per a un poble

Diòcesi de Cartagena

L'11 de maig de 2011 passarà a la història de l'Església de Cartagena i de la ciutat de Lorca com el dia en què tots vam sentir el dolor de veure una ciutat sencera destrossada i trencada davant la magnitud d'un fenomen imprevisible com són els terratrèmols.

La ciutat del Sol perdia l'esplendor de la primavera i es convertia en apagada i gris, ciutat plena de pols, runes i enderrocs que deixaven veure rere seu el mal que s'havia produït en només uns minuts. El dolor esglaiat de les seves gents, davant la catàstrofe que van suposar aquests tremolors de la terra, van fer que tota Església diocesana se sentís, més que mai, afectada i propera al sofriment dels seus germans de Lorca.

Les primeres respostes

És urgent ajudar les persones, després restaurar el nostre patrimoni. El perfil que presenta Lorca els dies següents als terratrèmols és el d'una ciutat desolada.

que encara es prolonga en el temps per a la immensa majoria dels afectats.

I si lamentable és la situació personal i familiar dels de Lorca, també ho és en la que queda el patrimoni religiós de la ciutat.

El que queda per fer

La primera tasca que urgeix dur a terme és intentar que l'ànim dels de Lorca torni a aixecar-se, carregats d'esperança en el fet que la seva ciutat recuperarà el resplendor que sempre l'ha caracteritzada. És, per tant, una tasca evangelitzadora d'acompanyament per a intentar tornar la il·lusió a una realitat que es troba, d'alguna manera, molt desesperançada. Lorca ha de recuperar aviat el ritme de la gran ciutat que és i tornar a fer realitat el que significa el seu nom original, Eliocroca, 'la Ciutat del Sol'. La feina de l'Església per a això és fonamental, fins i tot malgrat no tenir infraestructures i edificis que facilitin aquesta tasca.

El desig de l'Església diocesana és que, amb el suport d'aquells que ens continuïn ajudant, puguem obrir en un termini breu de mesos algun dels deu temples parroquials que des del primer dia romanen tancats. Així, l'assistència espiritual dels fidels, tant en les celebracions litúrgiques com en altres actes, estarà, en primera instància, assegurada a través d'uns mitjans molt precaris. Una ciutat de 90 mil habitants no té on celebrar l'eucaristia, els casaments, les exèquies, ni cap altre sacrament amb assistència massiva de fidels des de maig de 2011.

Per tot això, aquesta Església diocesana no té altre remei que intentar continuar mantenint encesa la crida a la solidaritat de totes les institucions i persones, dient-los que, mesos després, Lorca ens continua necessitant.

Que, ni de bon tros, està tot fet, sinó que ens queda un llarg camí per recórrer, d'anys. Perquè en a penes uns segons, una ciutat va canviar, es va trencar, va quedar destrossada, i ara, entre tots, ens toca reconstruir-la. ●

Milers d'habitants es veuen en situació precària pel fet que, a més de les dificultats que vivim en aquest moment de crisi, ho han perdut tot: la seva llar, els seus efectes, els seus comerços, tots els seus béns... Situació

Xtantos en les noves formes de comunicació

Redacció

Des que va començar la Campanya Pertants-Xtants fa ja sis anys, s'han fet molts passos endavant, i s'han proposat i aconseguit molts objectius. El fet que l'Església fes una campanya de publicitat va ser quelcom nou, a molts va sorprendre, i encara que a Itàlia ja feia força anys que feien publicitat de la labor de l'Església, el Programa Pertants va ser el primer balbuceig a Espanya sobre la nostra Església. En primer lloc va ser el naixement del Programa Pertants, al qual va acompanyar un web www.portantos.es. Després s'ha continuat enriquint amb un perfil a Facebook, amb un altre a Twitter i amb un canal propi a Youtube. Cadascun d'ells ha estat un objectiu que hem fet néixer i créixer amb un sol fi: donar a conèixer la labor de l'Església en tota l'amplitud i difondre el sistema d'assignació que va entrar en vigor l'any 2006.

Avui pot semblar una mica més senzill tot això, com per exemple: anar difonent de mica en mica «veritats» com que l'Església no té cap dotació pressupostària en els Pressupostos Generals de l'Estat i que, per tant, l'Església com a tal no rep cap diner de l'Estat; o que l'Església ajuda l'Estat molt més que no pas

pugui semblar a primera vista i, a més, molt més econòmicament que quan l'Estat mateix desenvolupa la feina que li correspon.

Són moltes coses les que cal fer conèixer i moltes les veritats que s'han de transmetre. L'ús de les noves tecnologies i dels nous instruments de comunicació ens està ajudant perquè la societat espanyola valori la labor de l'Església i l'Església mateixa. No és mesurable el que l'Església aporta a la societat a Espanya, d'ajuda constant a persones particulars en moments de dificultats; en àmbits com l'educació o la sanitat; en l'atenció d'ancians o malalts, etc. Moltes d'elles són feines que corresponen a l'Estat i que l'Església porta a terme amb molt de gust, conscient del servei que està fent no sols a l'Estat, sinó a tota la societat en general.

Va ser un servei que la mateixa Església va oferir a la societat en descobrir la necessitat que hi podia haver en tants i tants àmbits; l'Estat es va adonar que tot això li corresponia a ell, però va trobar en l'Església i en els seus voluntaris uns col·laboradors inestimables. Doncs tot això és el que cal fer conèixer amb:

Un web www.portantos.es amb tota la informació sobre el sistema d'assignació vigent des del 2006, amb casos reals, amb les xifres de l'Església a Espanya, etc

Un correu electrònic per estar permanentment connectats:
informacion@portantos.es

Un perfil a Facebook per a fer conèixer la labor de l'Església a Espanya www.facebook.com/xtantos

Un perfil a Twitter amb les últimes notícies sobre el finançament de l'Església [@xtantos](https://twitter.com/xtantos)

Codi QR que us adreçarà al nostre perfil de Facebook, on ens podrà dir M'agrada Xtantos

La Conferència Episcopal dóna 5 milions a Càritas

La Conferència Episcopal, en elaborar els seus pressupostos per a l'any 2012, va destinar cinc milions d'euros a Càritas, els quals seran repartits i gestionats per les Càritas diocesanes. Aquesta quantitat suposa un 25% més que l'any anterior. El present donatiu, procedent del Fons Comú Interdiocesà, s'ha incrementat substancialment en els temps de dificultats econòmiques per a ampliar les ajudes a les persones que més pateixen els efectes de la crisi. L'Església sap que la situació econòmica de moltes famílies és urgent pels efectes d'una crisi que no cessa; i, com que res que sigui humà no li és aliè, posa mà a l'obra, a través de l'organització catòlica Càritas, avançant-se d'aquesta manera al que hauria de ser responsabilitat i tasca de tota la societat i dels seus dirigents.

En el moment de l'entrega del xec, monsenyor Martínez Camino ha agraït a Càritas Espanyola la tasca de coordinació i la presència dels representants de les diferents Càritas diocesanes, que ens ajuden a veure on van els diners, on és i què és veritablement Càritas. «Càritas» –ha subratllat el secretari de la CEE– «és l'Església en la seva estructura més fonamental, que és la parròquia. No hi hauria Església sense l'anunci de la Paraula, sense la celebració dels sagraments, i tampoc n'hi hauria sense l'exercici de la Caritat. Càritas és l'Església i l'Església també és Càritas.» ●

M. de S.

A fons

La labor de en el segle

Antonio Pelayo

Vella qüestió
però sempre
legítima: serveix
per a alguna
cosa l'Església?
No és suficient
i més segur que
l'home «tracti»
directament
amb Déu, sense
intermediaris?

Comprenc que aquests interrogants que són de sempre s'accentuin encara més avui dia quan la vella institució eclesial desvetlla d'ella mateixa aspectes tan degradants com la pedofília d'alguns sacerdots, l'àvida rapinya d'alguns dels seus administradors, la insensibilitat de molts dels seus membres a les tragèdies de la humanitat individualment i col·lectivament considerada. Sí, és comprensible que alguns dels nostres contemporanis es plantegin amb tota la seriositat possible aquestes dramàtiques preguntes i optin per una negativa rotunda.

No és fàcil, per altra part, respondre a qui es planteja la qüestió en aquests termes. Ja sé que el catecisme ens ofereix un promptuari de respostes totes elles capaces d'explicar per què no sols l'Església existeix, sinó que és quelcom volgut pel mateix Jesucrist, que la va instituir sobre la fràgil estructura d'uns pescadors galileus que tenien del món una visió molt limitada i simplista. I després hi ha, per descomptat, aquesta paradoxa sorprenent que, malgrat els seus orígens humils i treballosos, dels seus errors i traïcions al llarg de la història, aquí estigui present vint segles després d'haver nascut quan a la seva dreta i esquerra han desaparegut imperis i ideologies que al seu dia van semblar imperibles.

Però no n'hi ha prou a constatar que l'Església existeix perquè podria ser com una galàxia llunyana l'existència de la qual podem certificar però que poc o gens influeix en les nostres existències. Ja que existeix podem preguntar-nos per a què serveix i si val la pena que existeixi.

Vagi per endavant que jo sí que crec en l'Església a pesar de tots els pesars, que no són pocs. I que em sento molt feliç de ser un dels seus membres; un dels seus membres, això per descomptat, més indignes i que haurien d'avergonyar-se de no saber donar d'ella un testimoni radiant i atractiu, però membre al cap i a la fi, que desitja morir, quan Déu vulgui, dins el seu si matern.

Si se'm preguntés quina crec que ha de ser la tasca prioritària de l'Església en el segle XXI la meua resposta és immediata: lluitar contra l'eclipsi de Déu al qual assistim. Si la presència de Déu s'eclipsa a la ment i en el cor de la humanitat és perquè l'home, com un satèl·lit inoportú i orgullós, s'interposa entre ell i nosaltres robant-nos la seva llum i la seva calor. I quan això s'esdevé i no és quelcom passatger sinó permanent comencem a adonar-nos que arriba la glaciació dels esperits, la destrucció de la vida, l'anihilació d'allò més autènticament humà que niua en el nostre ser convertint-nos en uns robots dirigits per un telecomandament que acabarà embogint i portant-nos a la catàstrofe individual i col·lectiva.

És una tasca colossal, ja que l'home ha arribat a adquirir un poder extraordinari sobre realitats que durant segles han escapat totalment del seu control però que avui domina sense vacil·lacions. Era, sens dubte, més fàcil viure religiosament quan no se sabien explicar ni els fenòmens meteorològics ni els envitricolls del cos humà. Però en el segle XXI la ciència i la tecnologia han aconseguit un desenvolupament tal que l'home pot sentir la temptació de prescindir de Déu com d'un atavisme innecessari.

l'Església XXI

Només la fe amb la raó pot impedir que l'home cometi aquest error fatal. Una fe, per descomptat, que sigui quelcom més que una tradició social, una herència acceptada gairebé per obligació. Una fe viva, alegre, creativa, alliberadora, viscuda en comunitat de creences i afectes amb altres homes i dones sense cap condicionament de color de pell, estatut social, raça o condició econòmica.

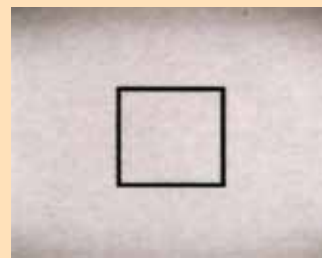
Aquesta crec jo que ha estat la raó que ha portat Benet XVI a convocar un «Any de la fe» que començarà l'11 d'octubre de 2012 –en el cinquantè aniversari de l'obertura del concili Vaticà II– i acabarà el 24 de novembre de 2013, solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers. És evident que la fe travessa en els nostres dies hores difícils i per això el Papa crida a tots a renovar-la i enfortir-la i a viure-la alhora «com un acte personal i un acte comunitari» perquè, en efecte, «el primer subjecte de la fe és l'Església» i per això el «crec» es transforma en «creiem».

A qui aquesta li semblés una actitud passiva o amb el perill de convertir-se en quelcom egocèntric caldrà recordar-li que, en paraules del Papa, «la fe sense la caritat no dona fruit i la caritat sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que l'una permeti a l'altra continuar el seu camí».

Arribem així, sense forçar les coses, a unir aquestes dues vessants fonamentals de l'ésser humà que són creure i estimar, síntesi de la qual neix espontània i fresca l'esperança. Esperança primer en Déu, que donarà compliment total a les nostres pobres existències, i esperança també en els homes amb els quals

Si la presència de Déu s'eclipsa a la ment i en el cor de la humanitat és perquè l'home, com un satèl·lit inoportú i orgullós, s'interposa entre ell i nosaltres robant-nos la seva llum i la seva calor.

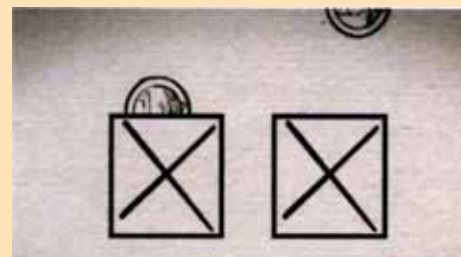
ens sentirem units fraternalment i amb qui intentarem crear un món millor. ●

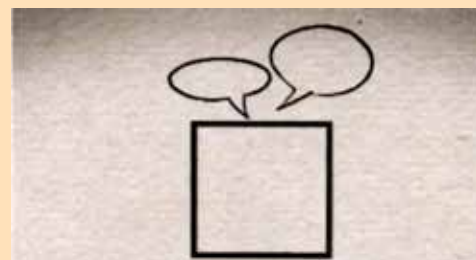
Hi ha una casella a la teva declaració de la renda que és molt més que això, ja que si la marques estaràs destinant el 0,7% dels teus impostos a l'Església catòlica.

Marcar-la no implica en cap moment que hakis de pagar més, ni que t'hagin de retornar menys! El que implica és que ajudaràs molts que ho necessiten.

A més, pots marcar també la casella anomenada «Fins socials». Si marques ambdues opcions es destinarà un 0,7% a l'Església catòlica i altre 0,7% a Fins socials, és a dir, no es divideix el percentatge.

Si ho vols, pots col·laborar a difondre aquesta informació, i així contribueixes a fer que l'Església catòlica pugui continuar la seva labor, especialment en temps de crisi tan difícils com aquests.

Altres països

Mans Unides contra la fam... i la indiferència

Des de fa més de mig segle, Mans Unides lluita contra la fam i la malnutrició que avui pateixen en el món més de mil milions de persones. Però també contra la indiferència i l'egoisme de les gentes que habitem el Primer Món.

José Ignacio Rivarés

Alguna cosa deu tenir l'aigua que la beneeixen, diu un refrany castellà. I alguna cosa deu tenir Mans Unides perquè el 2010 fos distingida, entre 34 candidatures més, amb el Príncep d'Àstúries de la Concòrdia pel seu «suport generós i entregat a la lluita contra la pobresa i en favor de l'educació per al desplegament a més de seixanta països». Els 50.000 euros del guardó van ser destinats a Haití, a un projecte d'ajuda a la població desplaçada pel terratrèmol.

Mans Unides és una ONG catòlica. De fet, i segons els seus Estatuts, és «l'associació de l'Església a Espanya per a l'ajuda, promoció i desenvolupament del Tercer Món». El seu objectiu des de fa ja cinquanta-tres anys és lluitar

contra la fam i la pobresa en el món, però també, i sobretot, contra les causes estructurals que les generen: la falta d'educació, la malaltia i el subdesenvolupament en general. I, igualment, contra l'egoisme i la falta de solidaritat dels qui, enmig del nostre benestar, oblidem que «els béns de la terra han estat creats per a satisfer les necessitats de tots els homes i no en benefici exclusiu d'uns pocs privilegiats» (Missatge de la Conferència Episcopal Espanyola en el cinquantè aniversari de Mans Unides, 1 d'octubre de 2009).

La col·lecta que cada segon diumenge de febrer té lloc a les parròquies de tot Espanya —precedida, el divendres anterior, d'una jornada de de-

juni voluntari en solidaritat amb els milions de persones que el fan per necessitat tots els dies— serveix per a engegar centenars de projectes d'ajuda al desenvolupament (agrícoles, educatius, sanitaris, de promoció social i de promoció de la dona) que intenten canviar aquesta injusta realitat del món d'avui. La primera campanya de Mans Unides va recaptar 500.000 pessetes. La de 2011 va superar els 51,7 milions d'euros. Amb aquests diners es van executar 605 projectes a desenes de països, i es van continuar finançant altres iniciatives d'exercicis anteriors. Cal subratllar que el 82% dels ingressos de l'organització són privats, i que una part significativa són aportats pels més de 90.000 socis i donants.

Mans Unides és una organització d'Església que va ser creada i continua sent gestionada per seglars. El seu origen es remunta a 1959, quan les dones d'Acció Catòlica *es van conjurar* per a «declarar la guerra a la fam». Avui, el gran actiu de la institució, present a totes les diòcesis espanyoles, són els 4.630 voluntaris, homes i dones compromesos que dediquen «el seu temps, el seu saber i els seus béns» a recordar això que tots som germans, i que si el primer dret de tot ésser humà és el dret a la vida, el segon hauria de ser poder gaudir d'una existència digna que no es vegi prematurament truncada per una alimentació deficient o per l'acció de malalties que tenen remei.

I és que sembla que continuem sense voler adonar-nos que no tothom pot menjar diverses vegades al dia, ni té a prop seu un metge quan està malalt. L'Organització Mundial de la Salut diu que una tercera part de la humanitat continua sense tenir accés als medicaments que necessita per a tractar les seves malalties, i que el tràfic de medicines falses causa la mort cada any a més de 200.000 persones als països pobres.

Injustícies d'aquesta naturalesa són les que tracta de solucionar Mans Unides amb la seva col·lecta anual i amb les seves campanyes educatives i de sensibilització. L'organització no pretén amb elles altra cosa que la construcció d'un món més frater i just, un món sense exclusos ni excloents. ¿Ens n'adonarem, algun dia, que el consum egoista i insolidari d'uns pocs es troba darrere la fam i la pobresa de la majoria? ●

Jornada Mundial de la Joventut

Resultat econòmic de la JMJ Madrid 2011, segons PwC

M. de S.

Una de les crítiques prèvies a la celebració de la Jornada Mundial de la Joventut, que va tenir lloc a Madrid l'agost de 2011, era que suposaria moltes despeses per a l'Estat en moments d'una important crisi econòmica. Tres mesos després, un estudi de PricewaterhouseCooper Assessors de Negocis, S.L. (PwC) subratlla algunes dades de l'impacte econòmic de la JMJ al nostre país: 354,3 milions d'euros percebuts com a conseqüència de l'activitat generada. Només en concepte d'IVA l'Estat va ingressar 28,3 milions d'euros. El sector més beneficiat va ser l'hoteleria (25 milions), seguit del comerç detallista, el transport terrestre, la construcció, etc. ●

El sosteniment econòmic de l'Església depèn dels catòlics. Col·laboreu amb una subscripció periòdica enviant aquesta butlleta al vostre Arquebisbat / Bisbat o Parròquia

Domiciliació bancària a favor de l'Església catòlica

Cognoms		Nom	
NIF	Adreça	N.	Esc./Pis
CP	Població	Província	
Telèfon		CODI COMPTE (20 dígits)	
Banc o Caixa		□ □ □ □ □ ENTITAT □ □ □ □ □ OFICINA □ □ DC □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ N. COMPTE	
Adreça	N.		
CP	Població		

Se subscriu amb la quantitat de _____ euros al ☐ Mes ☐ Trimestre ☐ Semestre ☐ Any
a favor del finançament de l'Església catòlica, a partir d'avui (Dia) _____ (Mes) _____ (Any) _____

☐ L'Arquebisbat / el Bisbat de _____
(Marqueu amb una X l'opció escollida)
☐ Parròquia de (nom) _____
Població de _____

Vull rebre un certificat per a desgravar de l'IRPF ☐ Sí ☐ No

Signatura

LLIURAR A L'ARQUEBISBAT / BISBAT O PARRÒQUIA ESCOLLIDA

De conformitat amb la normativa vigent en matèria de Protecció de Dades de Caràcter Personal, el subscriptor dona el seu consentiment per a la incorporació de dades en els fitxers, automatitzats o no, de l'Arquebisbat / Bisbat (o de la Parròquia escollida pel subscriptor) amb la finalitat de gestionar les quotes domiciliades. Les dades del subscriptor en cap cas no seran cedides a altres entitats, i podrà exercitar els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició adreçant-se per escrit al responsable del fitxer: Arquebisbat / Bisbat o Parròquia que hagi escollit.

Punt i seguit

Carta a un contribuent

Us ho agraeixo i us ho explico

Estimat contribuent: com tots els anys a hores d'ara, vós i jo i la majoria dels espanyols caminem carregats de carpetes plenes de papers i números. Ens disposem a fer –o que ens facin– la Declaració de la Renda.

Sóc un dels molts milions de persones que formem part del conjunt de pedres vives que fan i construeixen Església cada dia. Em veig, per tant, amb plena autoritat, per agrair-vos des d'aquestes pàgines la vostra contribució en l'ajuda a l'Església catòlica per mitjà d'aquest gest, lliure i decidit, de posar la «X» a la casella corresponent de l'assignació tributària.

Com sabeu, des de l'any 2006 es va produir un canvi important en el sistema de finançament de l'Església catòlica. Després de l'acord aconseguit entre el Govern i la Conferència Episcopal, es va eliminar la dotació directa de l'Estat i es va procedir a canviar el percentatge assignat a l'Església catòlica (va passar del 0,52% al 0,7% dels impostos) i a suprimir l'exempció de l'IVA que fins llavors tenia l'Església.

I he d'agrar a vós i a tots els qui, com vós, marcaran la «X» en la declaració de l'IRPF, que hàgiu contribuït a fer que els vostres familiars, amics i coneguts es convencin que, marcant-la, fan molt per tants que duen a terme tasques litúrgiques, pastorals, educatives, culturals, socials, assistencials... Mireu: el 2006 el percentatge de declaracions de la Renda que havien marcat la casella de l'Església catòlica era el 33,45%; l'any passat, ja van ser el 35,71%.

Ah!, i atès que ara, enmig d'aquesta gran crisi econòmica, sembla que a tot el món –bé, no a totes, però sí a força persones– li ha vingut la dèria d'aclarir els seus comptes, no convé perdre de vista que la Conferència Episcopal presenta tots els anys els comptes clars. Acabo de parlar de percentatges. I em preguntareu quant suposa en euros. És evident que els vostres ingressos varien cada any i que potser els estranys a favor de la causa de l'Església tenen ingressos que difereixen de la mitjana; d'aquí que la tendència pugui canviar lleugerament. Veureu: l'evolució dels resultats quantitatius en aquests últims anys ha estat la següent: dels 91,3 milions d'euros que va rebre el 2006 per la via de la «X» en l'assignació tributària, es va passar a 248,3 el 2010.

Amb aquests milions d'euros l'Església catòlica pot fer front aproximadament a la quarta part de les seves despeses i fer tant per tants...

Si el 2006 hi va haver al voltant de sis milions i mig de declaracions amb la «X» a favor de l'Església catòlica, aquest número ha anat augmentant a poc a poc fins als set milions i mig el 2010.

Abans d'acabar aquesta carta vull dir-vos que les despeses no són només les destinades a la sustentació del clergat –sous, baixos, per cert, i seguretat social– o al sosteniment dels centres de formació, sinó també els originats per les activitats pastorals. La catequesi infantil i la de preparació als sagraments (baptismes, primeres comunions, confirmacions, matrimonis) ocupen moltes hores (més de 44 milions) a aquells que es dediquen a tasques pastorals, a l'acompanyament dels fidels (especialment nens, joves i ancians), a l'assessorament espiritual i formació a les 23.000 parròquies: uns 20.000 sacerdots, 55.000 religiosos i religioses i més de 70.000 catequistes. Moltíssims milions d'euros costarien les hores dedicades a aquestes activitats si haguessin de ser contractades en el mercat laboral! Diuen els qui ho han calculat que suposarien uns 2.000 milions d'euros. I quant estalvia l'Església catòlica a l'Estat en l'activitat educativa! I que n'és, d'admirable i impagable la feina evangelitzadora dels nostres 18.000 missioners repartits pels cinc continents! I què puc explicar-vos de l'activitat caritativa i assistencial que desenvolupen institucions com Càritas i com Mans Unides! Deveu saber que, quan la necessitat ofega, com passa en els últims mesos i molt intensament, els pobres acudeixen als despatxos i dependències de l'Església catòlica, perquè saben que no seran discriminats per la seva raça o religió; allí troben ajuda en menjadors, dispensaris, hospitals, orfenats, llars d'infants, centres d'atenció a víctimes de la violència, a refugiats pròfugs, a exprostitutes, a drogoaddictes... (en les pàgines 7 i 14 trobareu més informació).

Per últim, volia agrair-vos que hàgiu marcat i continueu marcant la «X» a la casella de l'assignació tributària a favor de l'Església catòlica. I, de pas, us he explicat, encara que sigui succintament, quins són els ingressos que percep i en què els utilitza. Ah!, vull també demanar-vos un favor: ja que encara hi ha un 31% de contribuents que no marca amb la «X» cap casella de la seva Declaració de la Renda, convenceu, si en coneixeu algun, d'aquests, perquè es decideixi a ajudar a l'Església catòlica posant la «X» on correspon... perquè val la pena i perquè, a més, no costa res, no cal pagar més a Hisenda.

Una forta i agraïda abraçada. ●

Miguel de Santiago